

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 415 ■ 28 Nisan 2011 ■ Fiyatı: 2 TL

- ◆ Kürt halkına özgürlük
- ◆ Darbeciler yargılansın
- ◆ Başörtüsüne özgürlük
- ◆ Nükleer santrallara hayır
- ◆ Asgari ücret arttırılsın
- ◆ Asgari ücretlilerden vergi alınmasın
- ◆ Dolaylı vergiler kaldırılsın
- ◆ Zenginler vergilendirilsin
- ◆ Parasız eğitim
- ◆ ÖSYM kapatılsın
- ◆ Parasız sağlık
- ◆ Irkçılık yasaklansın
- ◆ Anadilde eğitim
- ◆ Kadınlara özgürlük
- ◆ LGBTT hakları tanınsın
- ◆ Özgürlükçü bir anayasa
- ◆ Seçim barajı kaldırılsın

Oylar bağımsız Blok adaylarına

Amerikan iç savaşının anlamı

sayfa 8

Ortadoğu'da devrim mümkün mü

sayfa 9

Zirve davasının avukatı Orhan Kemal Cengiz ile konuştuk

sayfa 10/11

Avrupa'da ırkçılık yükseliyor

Fransa: Le Pen'in kızının liderliğindeki Ulusal Cephe atılım yaptı

Fransa'da 1972 yılında kurulan Ulusal Cephe (FN) son yerel seçimde ilk turda yüzde 15, ikinci turda yüzde 12 oy aldı. Bazı bölgelerde oy oranı yüzde 40'a ulaştı. 1990'larda yüzde 10 oya ulaştığı zaman ırkçılık karşıtlarının ve solun kitlesel kampanyalarla zayıflatıldığı FN Marine Le Pen'in başkanlığı ile atılım yaşıyor. 2012 cumhurbaşkanlığı seçiminde Le Pen'in 2. tura kalarak Sarkozy'e rakip olabileceği öngörülmüyor. FN kampanyalarında, göçmenlere, İslam'a ve Avrupa Birliği para politikasına karşılığı öne çıkarıyor.

İtalya: Mussolini'nin ruhu Kuzey Birliği'nde yaşıyor

2008 yılında seçimlerde yüzde 8,3 oy alan Kuzey Birliği adlı ırkçı parti Berlusconi'nin hükümet ortağı ve oy oranından çok daha fazla bir etkiye sahip. Skandallarla sarsılan Berlusconi'ye verdiği siyasi desteğin karşılığın kendi politikalarının uygulanması olarak alıyor. İtalya'nın zengin ve sanayileşmiş Kuzey'inin daha az gelişmiş Güney'e ekonomik yardımda bulunmasına karşı çıkıyor. İtalya İçişleri Bakanı Roberto Maroni, Kuzey Birliği üyesi ve Kuzey Afrika'dan İtalya'ya gelen göçmenlere karşı çıkıyor. Kuzey Birliği'nin paramiliter bir örgütlenmesi var, elinde bulundurduğu belediyelerde bu örgüt gündelik yaşamı düzenlemeye kalkıyor.

Hollanda: Adında özgürlük olan ırkçı parti İslam'a savaş açtı

Hoşgörü ve demokrasinin kalelerinden biri olarak kabul edilen ülkede durum Geert Wilders liderliğindeki Hollanda Özgürlük Partisi'nin geçen yılki genel seçimde oyların yüzde 15,5'ini kazanarak üçüncü sıraya yerleşmesiyle köklü olarak değişti. Hollanda'yı liberal-muhafazakar azınlık koalisyonu yönetiyor. Wilders'in partisi bu koalisyonu dışarıdan destekleyerek ülke yönetiminde etkili oluyor. Bu yüzden koalisyonun açıkladığı ilk kararlar arasında burka ve çarşafın yasaklanması, göçmenlerin engellenmesi yer aldı. Hollanda'daki ırkçıların en önemli gündemi İslam karşılığı. Ülkede kurulan camileri göstererek Hristiyanlığın elden gitmesini ileri süren Wilders açıkça Müslümanları hedef gösteriyor.

İsviçre: İrkçılar federal mecliste en büyük güç

İsviçre Halk Partisi 1999'dan beri federal meclisteki en büyük siyasi güç. İrkçı parti, 2007 seçimlerinde oyların yüzde 28,9'unu almıştı. Göçmenlere karşı sert bir çizgi izleyen ırkçılar AB'ye de karşı. Son seçimler göçmenleri "ülkeden tekmelenerek çıkarılan kara koyunlar" olarak tasvir eden posterleri kullanmışlardı. 2009'da minarelerin inşasını sınırlamak için yapılan referandum sırasında minareleri rokete benzetilen afişler kullanan İsviçre Halk Partisi başarılı olmuştu.

Danimarka: Muhammed karikatürünün ardından güçleri arttı

İrkçı Danimarka Halk Partisi parlamentodaki üçüncü parti konumunda ve 2001'den bu yana iktidardaki liberal-muhafazakar koalisyona dışarıdan destek vererek dediğini yapıyor. Batılılar dışındaki göçmenlerin ülkeye girişinin yasaklanmasını savunan Danimarkalı ırkçılar, ülkede yaşayan yabancıların da asimile edilmesini istiyor. 2005-2006'da Muhammed'in bir karikatürünün yayınlamasıyla başlayan krizin ardından İslam düşmanı parti büyük destek kazandı.

İsveç: İrkçılar yabancıların ülkelerine geri gönderilmesini istiyor

İsveçli Demokratlar Partisi 2010 seçimlerinde yüzde 5,7 oyla çıktı. Seçim zaferi ülkede çok yaratan ve protestolarla karşılanan ırkçı parti merkez sağ koalisyonun salt çoğunluğa ulaşmasını da engelledi. Parlamentodaki diğer partiler tarafından şimdilik dışlanmış olan ırkçılar ülkeye göçün katı yaptırımlarla sınırlandırılmasını ve İsveç'te yaşayan yabancıların kendi ülkelerine geri gönderilmesini savunuyor.

Finlandiya

İrkçı PS'nin yükselişi tüm Avrupa'yı etkileyecek

Finlandiya'da Nisan ayının ikinci haftasında gerçekleşen genel seçimlerde ırkçı Gerçek Finliler (PS) partisi yüzde 19 oy alarak 3. parti konumuna yükseldi. Kuzey Avrupa'da ırkçı partiler sadece Finlandiya'da değil, Norveç, Danimarka ve İsveç'te de atılım içinde.

Kuzey Avrupa ülkeleri ya da Türkiye'deki popüler adlandırmasıyla Baltık ülkeleri Avrupa'nın en zengin refah toplumları olarak biliniyordu. 5,3 milyon nüfusu olan Finlandiya'da kişi başına düşen milli gelir 44 bin 499 dolara ulaşyordu. 4 milyon seçmenin katıldığı genel seçimlerde 560 bin kişi Gerçek Finliler adlı ırkçı partiye oy verdi.

Neden güçlendiler?

İrkçı PS, Avrupa'daki diğer ırkçı parti ve hareketlerle aynı görüşleri taşıyor.

PS, avro'nun para birimi olmaktan çıkarılmasını istiyor. Avrupa Birliği'nin para politikalarına da karşı çıkıyor. Borç kriziyle çöken Yunanistan ve Portekiz'in AB tarafından kurtarılmasına karşı. Seçim kampanyası sırasında AB ekonomik politikalarına karşılık gibi yabancı ve İslam düşmanlığını öne çıkartan PS neden bu kadar oy aldı?

En zengin ve istikrarlı ekonomiler olarak görülen Kuzey Avrupa ekonomileri, 2007 sonunda başlayan borç kriziyle sarsıldı. Finlandiya hükümeti, tüm AB hükümetleri gibi kemer sıkma politikalarını uygulamaya başladı. Sosyal harcamalar kısılrken, kriz politikaları en yoksul ve dezavantajlı kesimleri vurdu.

Emekliler ekme almak için kuyruklarda beklerken buna hastanelerdeki kuyruklar ve aylar süren ameliyat sıraları izledi. Gelir dağılımı bozulmaya başlarken, işsizlik arttı.

İrkçı PS seçim kampanyasını "Zenginden alıp yoksula vereceğiz" sloganı etrafında yürüttü. Emekliler kuyruklarda beklerken, işsizlik

artarken, Portekiz'i kurtarmak için ekonomik yardım yapılmasına karşı çıktı. Her türden kötülüğün sorumlusu olarak göçmen işçileri ve İslam'ı gösterdi. Diğer siyasilerden "Helsinki'deki beyler" olarak söz eden ırkçı PS'nin lideri Timo Soini tarihsel bir çıkış yaptı.

Portekiz'i kurtarma planı çöpe

Gerçek Finliler Partisi, seçimlerden 3. parti olarak çıktı. 2. sıraya yerleşen sosyal demokratlar ise sadece binde bir oranında oy farkıyla ikinci olabildi. Birinci sıraya yüzde 24 oyla Ulusal Birlik Partisi oturdu. Şimdi bu üç partinin koalisyon kurması bekleniyor. İrkçı PS 1. olmasa da artık Finlandiya politikalarında belirleyici bir güç.

Bu durum Avrupa Birliği'nin geleceğini köklü bir şekilde değiştiriyor. AB yönetimi krizle batan Portekiz'i kurtarmak için yardım paketi oluşturmaya çalışıyor. Kurtarma paketi ancak AB üyesi tüm ülkelerin 'evet' oylarıyla oluşabilir. PS'nin seçim zaferinin ardından Finlandiya'nun Portekiz'in kurtarılmasına 'hayır' demesi bekleniyor.

Bu durum Avrupa merkezli küresel ekonomik krizin siyasi krizle birleşmesi demek. AB, Portekiz'e ekonomik yardım için başka formüller bulabilir. Ancak Avrupa'da ırkçı partilerin yükselişi, kendi içinde sorunlarını çözmüş, sınırları aşmış, ortak para avro'ya sahip olmuş, refahın ve barışın AB'si fikrinin sadece bir efsane olduğunu ortaya koydu.

Borç krizine ne AB'nin ne de küresel kapitalizmin bir çözümü yok. Yunanistan ve Portekiz eğer batarsa bu tüm Avrupa'nın sarsılması ve istikrarsızlaşması anlamına geliyor.

Krizle karşı yanıt kim verecek? İşçi sınıfı ve radikal sol mu? Yoksa ırkçılar ve faşistler mi?

20. yüzyılın başında İtalya ve Almanya'da beliren bu sorular, şimdi Kuzey ve Batı Avrupa'da bir çok ülkede birden gündeme geliyor.

ALTUST

DOĞAN TARKAN ARAP DEVRİMLERİ FERHAT
KENTEL İSLAM'IN SOLU SOLUN DİNİ JOSEPH
CHOONARA NEOLİBERALİZM ve KRİZ SİNAN
ÖZBEK MARKSİZM ve DİN SELİM DERİNGİL
ERMENİ KONFERANSI'NIN HİKAYESİ YAPRAK
ZİHNİOĞLU TÜRKİYE'DE FEMİNİZMİN 30.YILI
ÖZDEN DÖNMEZ ULUSAL SORUN ELİ HALİGUA
İKLİM ADALETİ A.KÖSE-M.KILIÇ BALYOZ PLAN

altust.org

facebook.com/dergi.altust

2 aylık dergi - kitapçılarda!

İrkçilik kartı sadece faşist partiler tarafından oynanmıyor

Avrupa'da ırkçılık bayrağı, sadece açıkça ırkçı ya da faşist olan güçler tarafından değil hâkim muhafazakâr ve liberal güçler tarafından da yükseltiliyor.

İki örnek durumu açıkça sergiliyor. Biri AB'nin iki belirleyici gücünden biri olan Fransa'nın başındaki Sarkozy ve arkadaşları. Sarkozy, Çingenerleri sınır dışı ediyor, İslam'a karşı savaş açıp kadınların çarşafı örtünmesine cezai yaptırım getiriyor, ülkede yaşayan göçmenlerin asimile olması gerektiğini söyleyip, göçe kısıtlamalar getiriyor. Sarkozy aynı zamanda Libya'ya yapılan NATO saldırısında öne çıktı ve Kuzey Afrika ile Ortadoğu'daki devrimlere müdahale ediyor. 65 milyonluk Fransa'da 4 milyona yakın Müslüman yaşıyor.

Diğer ülke ise AB üyesi olmayan ve avro para birimini kullanmayan İngiltere. Liberal Partili Başbakan David Cameron aşırı göçün Britanya toplumunu istikrarsızlaştırıldığını söyleyerek göçmen işçileri hedef gösterdi.

Solun güçsüzleştiği ülkede hâkim siyaset ırkçılarırken, ırkçı partiler bu ikimden beslenerek güç kazanıyor. Sarkozy ve Cameron örneği Avrupa'daki ırkçılık tehdidinin ulaştığı boyutu sergiliyor.

Cameron Göçmen karşıtı konuşmaları ırkçı

David Cameron ezilenlerin zenginler yerine bir birini suçlamalarını istiyor. Göçmenleri günah keçisi ilan ediyor, oysaki krizin göçmenlerle hiçbir ilgisi yok. İnsanlar göçmenleri suçlamaya devam ederlerse Torilerin saldırıları hiçbir direniş gösterilmeden kabul edilecektir.

Medyanın ve kamuoyunun önde gelenleri ise Cameron'u eleştirmekte yetersiz kalıyorlar.

İşçi Partisi temsilcileri göçmen kontrolleri yanlışır demek yerine göçmenleri çalışmamakla suçluyorlar.

İngiltere'de Liberal Parti hükümetinin lideri David Cameron, ekonomik krizin sorumlusu olarak ve göçün büyük kısmının AB üyesi ülkelere ve öğrencilerden oluştuğu gerçeğini göz ardı etmeye devam ediyor.

Ne zaman göçmenlerin neden olduğu problemlerden söz etse yalnızca dedikodulara dayanan durumlardan söz ediyor. Hiçbir kanıt göstermeye gerek duymadan ülkeye giriş için insanların evliliğe zorlandığını söyleyebiliyor.

Bir yandan öğrencilerin Britanya'ya getirilmesi gerektiğinden söz ederken, bir yandan da "sahte" öğrencilerden söz ediyor.

Cameron göçmenler üzerinden kazanılmış haklara saldırırken, son zamanlarda Göçmen Konseyi tarafından yapılan bir araştırma ülkedeki göçmen sayısının aşırı abartılarak bahsedildiğini ortaya çıkardı. Soru sorulan kişilerin yaklaşık yarısı 2009 yılında 100,000 göçmenin ülkeye kabul edildiğini düşünürken gerçek rakamın yalnızca 4.175 olduğu açıklandı.

Cameron'un yalanları deşifre ederek ve gerçek düşmanı işaret ederek onun kirli oyunlarını durdurabiliriz.

Yemen: Bir diktatör daha gidiyor

Yemen'de gösteriler Ocak başında başladı. 33 yıllık diktatör Salih hızla kendi taraftarlarını yanlarına sivil kıyafetli güvenlik güçlerini ekleyerek sokağa çıkardı.

Diktatörün çeteleri demokrasi isteyen, özgürlük isteyen halka saldırdı. Her gösteriyeye karşı diktatörün çeteleri de sokağa çıktı.

Salih hem ABD'nin hem de Körfez kralarının ve emirlerinin desteğine sahipti.

Yemen'in Suudi Arabistan ile uzun bir sınır vardı ve bu sınır boyunca Suudi Arabistan krallığına karşı silahlı mücadele sürdüren El Kaide ile Yemen ordusu savaşıyordu.

ABD ve batılı emperyalist ülkeler Salih'i laik olduğunu söyleyerek destekliyordu. Kravat takıyordu, kanısınun başı açıktı.

Suudi Arabistan'ın şeriatçı kraliyet rejimi ise kendisini koruduğu için Saleh'i destekliyordu.

Ama sonunda yanındakiler birer birer muhalefete katılmaya başladı. En yüksek generali muhalefet geçti, diktatörün yanında sadece kendi özel koruma ordusu kaldı. Sarayına sıkıştı.

Sıkıştıktan tavizler verdi. Önce bir daha ki seçimlere katılmayacağım, '2013'de görevi bırakacağım' dedi. Sonra 'oğlum da aday olmayacak' dedi.

Daha da sonra 'bu sene sonunda bırakacağım' dedi!

Ama her taviz verişinin ertesi günü den darbelere pabuç bırakmam deyip tavizinden geri adım atmaya çalıştı.

Son olarak iki haftadır Yemen'in belli başlı bütün kentlerinde gösteriler sürüyor. Artık Salih kendi taraftarlarını yeterince harekete geçiremiyor ve sonunda yıkılacağı iyice açığa çıkınca ABD Salih'i desteklemekten vazgeçti.

Bunun ü zerine **Körfez İşbirliği Konseyi**, KİK devreye girdi. Suudi Arabistan ve diğer petrol zengini Körfez ülkeleri Yemen diktatörüne çekil artık yoksa hepimizin başını yakacak dedi. Bunun üzerine Salih bir ay içinde çekileceğini, görevi yardımcısına bırakacağını ve 2 ay sonra da başkanlık seçimleri yapılacağını kabul etti.

Ne var ki KİK'in uzlaşmasını Yemen muhalefetinin bütün kanatları kabul etmiyor. Eski rejimin saflarından muhalefete geçenler uzlaşmaya olumlu bakarken gösterilerin düzenlenmesinde önemli roller üstlenen, üniversiteli gençler arasında güçlü olan örgütlenmeler uzlaşmayı reddediyorlar.

Şöyle ya da böyle Arap Baharı bir diktatörlüğü daha yıkıyor.

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan,

Suriye:

“İnsanlık kalmadı”

BAAS rejimi 40 yıldır süren olağanüstü hali kaldırdığını ilan etmesinin ertesi günü Suriye'nin bütün kentlerin büyük gösteriler başladı. Suriye halkı rejimin geri adım atmasının verdiği heyecanla sokaklara çıktı.

Olağanüstü Hal kağıt üzerinde kalktı, ama BAAS ve Suriye Devlet Başkanı Beşir Esad kan dökmekten vazgeçmedi.

Suriye'de gösterilerin başlamasıyla birlikte güvenlik güçleri 200'e yakın eylemciyi vurarak öldürmüştü. Bir günde 80 kişi daha öldürüldü. Ertesi günü Suriye halkı yılmadı, gösteriler büyüyerek devam etti. Cenazeler gösteriyeye dönüştü, polis gene ateş açtı, gene insanlar öldü ve ertesi gün gösteriler ayaklanmaya dönüştü, BAAS rejimi ise bu defa tankları ve ordu birliklerini harekete geçirdi.

"Merak etmeyin reformlar yapacağız. yeter artık durun, evinize dönün" diyen, reformist bir başkan izlenimi vermeye çalışan Beşir Esad yalan söylediğini böylece göstermiş oldu. Şimdi bütün Suriye Beşir Esad'ın yalan söylediğini, reformist olmadığını biliyor ve öfke ile sokağa çıkıyor.

Suriye'de rejim şimdi bütün reformist görünümünü bir yana bıraktı ve bütün ağırlığıyla orduyu harekete geçirdi.

Deraa, ilk olayların başladığı kent ve Şam'ın birçok yoksul dış mahallesinde şimdi katliam var. İnsanlara doğrudan ateş açılıyor. Sadece otomatik silahlarla değil, tanklarla.

Şam'ın yoksul bir mahallesi olan İzzraa'da ise görgü tanıklarının ifadesine göre tam anlamı ile katliam yaşanıyor. Evler basılıyor, insanlar sürükleniyor, hareket eden herşeye ateş açılıyor.

BAAS rejimi daha önce de Müslüman kardeşler örgütünün ayaklanmasına karşı Humus'da benzer bir katliam gerçekleştirmiş ve 80 bin kişi öldürmüştü. Şimdi İzzraa'da da benzer boyutta bir katliamın gerçekleşmesinden korkuluyor.

Suriye'de BAAS rejimi şimdiye kadar milliyetçilik kartına oynadı. İsrail'e karşı mücadele ettiğini ve bu nedenle milli birlik ve beraberliğe ihtiyaç olduğunu anlattı. Yakın zamana kadar bu kart işe yaramıştı ama şimdi halk "Esad ordunu Gazze'ye yolla" diye slogan atıyor.

- Muhalefetin acil talepleri**
- İşkence, ölümler, tutuklamalar son bulmalı,
 - Devlet şimdiye kadar ölenler için resmen 3 gün yas ilan etsin,
 - Ölüm olayları ve polis ve ordu müdahaleleri için bağımsız bir soruşturma başlatılsın,
 - Politik tutukluların hepsi hemen bırakılsın,
 - Anayasa reformu yapısın, devlet başkanları 2 dönem için seçilebilsin.

Beşir Esad ve BAAS rejiminin sonu gelmiş gibi görünüyor. Sadece baskı ile, katliamla halkı bastırabileceğini sanan Esad rejimi yanılıyor. Tunus'da Bin Ali'nin, Mısır'da Mübarek'in başına gelecekler daha acı bir biçimde onların başına gelecek.

Arap baharı şimdi Beşir Esad ve kanlı BAAS rejimini deviriyor.

Ortadoğu devrimleri ilgili daha fazla ve sürekliliği bilgi için

- blog.marksist.org
- marksist.org
- sesonline.net

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

- devrimci sosyalizme güç ver
- başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Kürt halkının direnişi ve toplumsal muhalefet YSK darbesini püskürttü

Demokrasi aşağıdan mücadeleyle kazanılır

Yüksek Seçim Kurulu (YSK) 18 Nisan günü aldığı kararla 7 BDP'li milletvekili adayının seçimlere katılmasını veto etti. Yıllarca kurdukları tüm partileri kapattı, parti üyeleri, yöneticileri ve hatta belediye başkanları cezaevlerine konulan, seçim barajıyla parlamentoya girmesi engellenmek istenen, demokratik siyaset yapma hakkı elinden alınan Kürt halkına yapılan bu darbe, Kürdistan'da birçok merkezde anında direnişle karşılaştı.

Kürt illerinde on binlerce kişi sokaklarda YSK darbesini protesto ederken, İstanbul'da kararın alındığı 18 Nisan akşamı dini

aşkın kişi Taksim'de protesto gösterisi yaptı. Ertesi gün ise Taksim'den Aksaray'daki Çözüm Çadırı'na 20 bin kişiyi aşkın bir kalabalık yürüdü.

Bismil'deki gösteride 18 yaşındaki lise öğrencisi İbrahim Oruç polis kurşunu sonucu hayatını kaybetti. Protestolarda polis saldırıları sonucu 6'sı ağır olmak üzere onlarca kişi yaralandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı.

AKP bu karar karşısında bölündü. Bazı üyeler kararı destekledi, bazıları karşı çıktı. Kararı ikirciksiz olarak destekleyen tek parti faşist MHP oldu.

Sonunda, Kürt illerinde ve Batı'da verilen demokrasi mücadelesi kazandı; YSK kararından geri adım atmak zorunda kaldı. 7 BDP'li adayın 6'sının milletvekili adaylığı onaylandı. Darbe karşıtları, veto kararıyla toplumu geren ve bir kişinin ölümüne neden olan YSK hakkında suç duyurusunda bulundu.

Bağımsızların adaylığının sokakta kazanılması, özgürlük için sokakta verilen mücadelenin önemini bir kez daha kanıtladı. Şimdi sıra Bloku adaylarını parlamentoya göndermekte!

Kürtleri rahat bırakın!

Seçimler yaklaşırken Kürt siyaseti üzerindeki baskılar gitgide artıyor. YSK, BDP ile Batı'daki demokrasi güçlerinin ittifakı olan Emek, Barış ve Özgürlük Bloku'nun 7 adayının milletvekilliği adaylığını veto etti. YSK darbesini protesto gösterilerinde bir kişi hayatını kaybetti, 2 yaşındaki bebeğin kafasına gaz bombası isabet etti, 40 günlük bir bebek 2. kattaki evinde polis sığıdığı gaz nedeniyle neredeyse hayatını kaybediyordu.

Bu gösterilerde onlarca kişi yaralandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı. Polis ayrıca Batman, Hakkari ve İstanbul'da Kürt halkının sivil itaatsizlik direnişi için kurduğu çözüm çadırlarına saldırdı.

YSK protestolarının yoğun olduğu 19 Nisan günü, Beyoğlu'nun orta yerinde biri polis iki kişi 21 yaşındaki Mehmet Çelik'i sarı, kırmızı, yeşil poşu taktığı için boğazını keserek öldürdü.

Kürdistan'da Türk Silahlı Kuvvetleri'nin operasyonları sonucu PKK gerillaları hayatını kaybediyor.

Kürtçe'nin "bilinmeyen bir dil" ilan edildiği KCK davalarındaki tıkanıklık devam ediyor. Savunma avukatları Kürtçe kriziyle bir süre davadan çekildiler. Hakkari'de çözüm çadırına yapılan operasyonda 35 kişi KCK operasyonu kapsamında gözaltına alındı.

Bir yandan Abdullah Öcalan'ın görüşmelerin devam ettiği yönündeki açıklamaları hükümet sözcüleri tarafından doğrulanırken, diğer yandan Kürt halkı üzerindeki baskı seçimlere yaklaşılırken arttırılıyor.

Liseliler isyanda: ÖSYM Başkanı Demir istifa etmeli!

ÖSYM, önce YGS soru kitapçıklarındaki şifreyi inkar etti, ardından 'sehvên' yani yanlışlıkla olduğunu söyleyerek liselilerden özür diledi. Bu özür hiçbir şeye karşılık gelmiyor. Cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar ve bilmumuk hükümet yetkilisi 'tatmin olduk' dese de YGS'ye giren 1.7 milyon öğrenci öfke içinde. Binlerce sokağa döküldü. 18 ilde gösteriler gerçekleşti. ÖSYM Başkanı Ali Demir özür dilemek yerine derhal istifa etmeli.

Devletin para kazanma kapılarından biri olan, paralı sınav sisteminin uygulayıcısı ÖSYM'nin YGS skandalına karşı öfke bitmek bilmiyor. AKP hükümetinin ÖSYM arkasında saf tutulması ile tepkileri doruğa çıkan liseliler adalet istiyor.

Soruşturma sürüyor, soru kitapçıklarını basan Meteksan matbaası arıyor, ancak bu rezaletin başına sorulmuş olan ÖSYM Başkanı Demir bir türlü istifa etmiyor. 1.7 milyon öğrencinin günlerce, kendine vakit ayırmadan çalıştığı, okuldan dersaneyemelik dokuduğu, tüm gelecek beklentisini bağladığı bir sınavda gerçekleşen sahtekârlık ise hala açığa çıkarılmadı.

YGS hakkındaki skandal her geçen gün büyürken ÖSYM bu kez diğer sınavı ALES'te ortaya çıktı. 272 bin 496 adayın katıldığı Akademik Personel ve Lisansüstü Eğitimi Giriş Sınavı'na katılan 500 kişi hatalı soru kitapçığı nedeniyle sınavı başlatamadı! ÖSYM tıpkı YÖK gibi kokuşmuş bir kurum. Sınav sistemi kaldırılmalı. ÖSYM zulmü sona ermeli.

1915 Ermeni Soykırımı'nı unutmadık! Bu acı hepimizin!

1915 Soykırımı'nda katledilen Ermeniler, 96 yıl sonra İstanbul, Ankara, İzmir, Bodrum ve Amed'de anıldı.

İrkçiliğe ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi'nin organize ettiği anma etkinliklerinin en büyüğü İstanbul'da gerçekleşti. Bu Acı Hepimizin anmalarında okunan açıklamada şöyle dendi: "Devletin bu suçu inkara dayalı resmi politikası sürdürükçe o tarihten beri bu ülke insanların yüreğinde gizli kanayan yara derinleşmekte; aklımızı, vicdanımızı, hak-adalet duygumuzu daha fazla felç etmektedir.

Ama artık buna bir son vermeliyiz. O nedenle, bu ülkenin alni ve vicdanı ak insanlar ülkesi olmasını yürekten isteyen herkesi çok geçmiş bir insanlık görevine davet ediyoruz. 24 Nisan'ın işaret ettiği o ağır suçun, insanlığın asli değerleri temelinde birleşen hepimizin ortak acısı olduğunu ilan etmeye çağırıyoruz."

AKP: Vaat çok, emekçiler ve ezilenler için hiçbir şey yok

Tayyip Erdoğan, 2023 vaatlerini açıkladı. 3 nükleer santral, bol bol yol, duble yol, köprü ve baraj... AKP sanki bir belediyeymiş gibi bu tip vaatlerde bulunuyor; ancak bu vaatlerin arasında ne ezilenlerin demokratik talepleri ne de emekçilerin insanca bir yaşam isteği yok.

AKP, 'özgürlükçü bir anayasayı getireceğim' diyor. 2007 seçimlerinde de aynı vaadi ileri sürmüşlerdi. 4 yıl geçti, yeni anayasa ortaya çıkmadığı gibi AKP bu anayasadan ne anladığını, hangi temelleri savunduğunu yine açıklamıyor.

AKP 'ileri demokrasi' diyor. Ancak bu demokraside başörtülü kadınlar, Aleviler, Kürtler, azınlıklar yok.

AKP ekonomik başarılarıyla övünüyor. 8.5 yılda ücretler bir milim ilerlemediği gibi, çalışanların başta sendika ve iş güvenliği olmak üzere hiçbir hakkı tanımadı.

Hükümet partisi kişi başına düşen milli geliri artırmaktan bahsederken, açlık sınırının altındaki asgari ücreti insanca yaşayacak bir düzeye çekmeyi hiç düşünmüyor.

Başbakan, 'çetesiz, cuntasız, mafyasız bir Türkiye' diyor. Ancak 4 yıldan fazla zaman geçmesine rağmen hala Hrant Dink için 'öldür' emri verenler yargılanmıyor. JITEM dağıtılmıyor. Anayasal suç işleyen ve Ergenekoncuları kollayan

SERMAYE PARTİLERİNE OY YOK!

genelkurmay başkanları açığa alınmıyor.

AKP'yi zayıflatacak güç tabanında yer alan işçilerin ve emekçilerin taleplerini sonuna kadar savunan, hükümet partisini

laiklik-milliyetçilik ile değil demokrasi ve özgürlük ekseninde muhalefetle sıkıştıran gerçek sol bir hareketin var olmasına bağlı.

CHP: Sol ambalajlı Ergenekonculuk

CHP'nin seçim vaatlerine bakınca sosyal demokrat bir parti görmemiz isteniyor. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu 'iktidara gelince demokrasiyi getireceğiz' diyor. Solcular, ezilen Aleviler, sermayenin dayatmalarına karşı çıkan sendikacı işçiler solcu bir söylemle altı okun yani kemalizmin bayrağı altında toparlanmaya çalışıyor.

Kılıçdaroğlu ile CHP Ergenekon'un avukatlığından üyeliğine geçmişti. Acaba Ergenekon darbe yapmaktan vazgeçip siyasal mücadelede mi karar kıldı? "Yeni CHP" ile AKP arasında bir "demokrasi yarışı" mı gerçekleşecek? Kılıçdaroğlu ile devlet partisi CHP yüzünü halka mi dönüyor?

Kemal Kılıçdaroğlu, görünmeyen bir el tarafından, eski genel başkan Deniz Baykal'ın bir kaset darbesiyle devrilmesi sonucu CHP genel başkanı oldu. Kılıçdaroğlu'nu koltuğa oturtanlar Baykal'ı destekleyen CHP delegeleriydi. CHP delegeleri ve teşkilatı bir gecede kaseti görüp solcu mu oldu?

Parti içi darbe gibi anti-demokratik yöntemlerle ilerleyenler demokrasi getiremez.

Baykal, şantaj ve tehditlerle devrilmeye kalmadı. OdaTv adlı kontrgerilla oluşumunun bir üyesi Kemal Kılıçdaroğlu ve Gürsel Tekin'in yol vermesiyle Baykal'a yine şantaj için yandı.

Şantajla, gizli kayıtlarla yol alan bir siyasi hareket demokratik olamaz.

Hepsinden önemlisi CHP listelerinin ön sıralarında yer alan Ergenekoncular. Tüm solcu boya burada dökülüyor. Mustafa Balbay, Mehmet Haberal, Sinan Aygün ve İlhan Cihaner gibi halkın verdiğinde çoktan mahkum edilmiş darbeciler CHP yeni ve solcu olduğunu ileri süren CHP tarafından meclise taşınıyor.

Ergenekon'un olduğu yerde ne sol ne de emekçilerden yana bir hareket olabilir.

Siyaseti biçimlendiren güçler tarafından siyasal ve demokratik olmayan yöntemlerle değiştirilen CHP özünü koruyor. Ambalaj değişti, ama içeride askerî vesayetlin savunucusu, Ergenekon'un borazanı olan ırkçı bir parti duruyor.

Heyecansız seçim ve yeni döneme hazırlık

YSK darbesine olana dek heyecansız ilerleyen seçim süreci, BDP'li bağımsızlara veto darbesinin püskürtülmesiyle yeniden aynı sakin kulvara girdi. Eğer yine sansasyonel-beklenmedik bir "gelişme" yaşanırsa tekrar tansiyon yükselecek. Tansiyon yükselse bile Türkiye tarihinin en heyecansız, en sönük seçim süreci yaşadığımız açık.

Neden heyecan yok?

2007'den farklı koşullarda gidiyoruz genel seçime, ancak 2011'de de siyasi kompozisyon aynı.

2007 genel seçimleri Hrant Dink'in arkasından vurulması, Malatya'da Zirve Yayinevi'nde üç Hristiyan'ın vahşice katledilmesi, darbe çağrılarının yapıldığı Cumhuriyet Mitingleri ve 27 Nisan e-muhtrasının üzerine gelmişti.

E-muhtracaların devirmek istediği AKP direnç göstermiş, karşısındaki CHP-MHP bloğu ordu tarafından desteklenmiş, yüzde 10 seçim barajının engellediği Kürt hareketi ve bağımsız sol adaylar güçlü kampanyalarla 2007 seçimlerine girmişti.

2002'de yüzde 30 oy ararak hükümeti kuran parti AKP, 2007 seçimlerinde oyu-nu yüzde 47'ye çıkarmıştı. CHP, yüzde 20'de kalmış, MHP ise yüzde 14 oy almıştı. 21 Kürt ve 1 sosyalist bağımsız aday meclise girmiş; Kürt hareketi ilk kez mecliste grup kurmuştu.

Bunun üzerinden 4 yıl geçti. Ama siyasi denkleme değişiklik, sadece MHP'nin baraj altında kalıp kalmayacağına belirsizliği ile var.

AKP, 8.5 yılın sonunda gücünü koruyor. CHP ise oylarını bir miktar artırmış gözükse de aynı etkisiz konumda duruyor. Kürt halkı yine bağımsız adaylarla meclise giriyor ve grup kuracak. Bir diğer farklılık ise 2007'de Baskın Oran ve Ufuk Uras için yapılan binlerce aktivistin katıldığı bağımsız sol kampanyalara benzer hareketler ortada yok.

AKP neden gücünü koruyor?

Bir sermaye partisi olan AKP gücünü karşısındaki muhalefetin çürümüşlüğüne borçlu.

12 Eylül referandumunda 'Hayır' cephesi, CHP ve MHP, zenginlere, şehirli laik orta sınıflara dayanıyor. Bu cephenin işçileri ve emekçileri sola çekerek AKP'yi zayıflatması beklenemez.

BDP, Kürdistan'da AKP'nin karşısına çıksa da Türkiye'de AKP'ye karşı, onun tabanında duran işçileri ve emekçileri demokratik ve özgürlükçü talepler etrafından kazanabilecek bir siyasi güç yok.

12 Eylül referandumunda işçilerin ve yoksulların ağırlıklı olarak durduğu yüzde 58'in büyük kısmı AKP tabanında durmaya devam ederken yüzde 8'lik Yetmez ama Evet diyen, AKP'ye ve CHP-MHP bloğuna karşı çıkanlar temsil edecek bir alternatif yok.

Tablo böyle olunca siyasi kompozisyon pek de değişmediği gibi heyecan da olmuyor. Herkes seçime değil, sonrası-na bakıyor.

12 Haziran seçimlerini iki önemli gelişme izleyecek. Yeni bir anayasa yapılacak. Kürt sorununun siyasi çözümünü gündeme gelecek.

Yeni dönemde AKP'yi zayıflatmak ancak tabanındaki işçilerin ve emekçilerin taleplerini mücadele ederek kazanacak bir hareketle mümkündür.

Yeni anayasanın demokratik ve özgürlükçü talepleri içerir olmasını sağlayacak olan diri bir toplumsal muhalefettir.

Biz seçimlerde Kürt halkının temsilcilerini destekliyoruz. Bu tarihi dönemeçte, Kürtlerin tüm baskılara karşı mecliste güçlü bir şekilde temsil edilmesi biz ezen ulusun sosyalistlerinin tarihsel görevidir.

MHP: Faşist faşistliğini yapıyor

2011 seçimlerinin belki de tek tartışmalı yanı faşist MHP'nin barajın altında kalıp kalmayacağı. Ülkücü faşistlerin yaşadığı kriz Türk milliyetçiliğinin ve kemalizmin krizi. MHP'li faşistler bu kriz karşısında açıkça faşistlik yaparak güç kazanmaya çalışıyor.

Hakim medya, bazen demokrat kalemle bile, Devlet Bahçeli liderliğindeki MHP'nin itidalli olmasını övdü ve MHP bir merkez sağ parti olarak anıldı. 12 Eylül referandumunda geleneksel tabanını oluşturan taşrayı kaybeden MHP şimdi dışlerini gösteriyor.

YGS şifre tartışmaları sadece bir bahane, "bin bozkurt" Kürt halkı başta olmak üzere demokrasi ve özgürlük isteyen halkın çoğunluğuna yönelik bir tehdit.

YSK darbesini savunan, BDP'lilere siyaset yasağı isteyen faşist parti, tıpkı CHP gibi Ergenekoncuları meclise taşımak istiyor.

MHP'nin saldırgan söylemi endişe yaratsa da karşımızda diri ve hamle yapan değil, gerileyen ve kriz içinde olan bir faşist hareket var.

12 Haziran'da faşist oyların geriletilmesi, yeni anayasa ve Kürt sorununda demokratik çözümün önünü açacağı gibi ülkücü faşizmi kamusal alanın dışına çıkartan, marjinalleşen bir sürece de işaret ediyor.

Faşist MHP'den tedirgin olanlar, endişelenmek yerine eli kanlı katilleri yenmek için harekete geçmeli.

Birleşelim kazanalım

Antikapitalist Çalışanlar Çağrısı

Yeni-liberalizmin 30 yıllık serüveni 2008 yılında çöktü. Bu süreçte kar oranları düşen kapitalistler krizden çıkmak için işçi sınıfını hedef aldı ve yeni-liberal politikaları yıllardır uygulamaya devam ediyor. Esnek ve güvencesiz çalışma, taşeronlaştırma uygulamaları sonucu her geçen gün daha çok yoksullaşırken, çalışma saatlerinde artış ve görev tanımlarımızda yaşanan belirsizlikler yaşamamızı giderek güçleştiriyor. Üstelik sağlık ve eğitim hizmetlerinin hızla özelleşmesi geleceğe ilişkin korkularımızı artırıyor. Egemenler milyonlarca işçiyi yoksullaştırma pahasına kar sevdasına düşse de krizden çıkışı sağlamları mümkün değil, çünkü bu sistem kuzulara mahkumdur.

Öte yandan kapitalistler krizden çıkabilmek için yine emekçileri borçlandıyorlar. Çeşitli kredilerle mali sermayenin bağımlısı haline getirilen yoksullar yine kapitalistlerin en küçük bir sarsıntısında bütün kazanımlarını, birikimlerini ve işlerini bir gecede kaybediyorlar. Tıpkı 2001 Türkiye'sinde ve 2008 ABD'sinde olduğu gibi.

Türkiye'deki durum da dünyadakinden farklı değil. Sağlık ve eğitim hizmetleri özelleştirilirken kamu çalışanları 4b/4c statüsünde güvencesiz ve esnek çalışmaya zorlanıyorlar.

Bu durum özel sektörde de aynı. Tüm olumsuz gelişmelere rağmen kamu ve özel sektör çalışanları ayrı ayrı sendikalarda ve konfederasyonlarda örgütleniyor.

İşçi sınıfının zaten örgütlenme düzeyi düşükken bu kadar çok konfederasyona bölünmesi mücadelenin zayıflamasına yol açıyor. Üstüne üstlük Türk egemen sınıfı bizleri Kürt-Türk, Alevi-Sünni, Laik-Müslüman, kadın-erkek, başörtülü-başörtüsüz olarak ve cinsel tercihlerine

Kamu sendikalarının üye sayıları

	2002	2010
KESK	262 bin	219 bin
Türk Kamu Sen	329 bin	369 bin
Memur Sen	42 bin	392 bin

Eğitim iş kolundam sendikaların üye sayısı

	2002	2010
Eğitim Sen	149 bin	110 bin
Türk Eğitim Sen	126 bin	156 bin
Eğitim Bir Sen	18 bin	149 bin

göre bölmeye çalışıyor. Oysa Tunus'ta ve Tahrir'de gördük ki aşağıdan birleşik bir mücadele karşısında hiç bir iktidar direnemez.

Bizler ancak birleştiğimizde kazanabiliriz.

Tam da be nedenle biz antikapitalist çalışanlar hizmet alan/hizmet veren ayrımı gözetmeden kadınların her alanda başörtüleriyle çalışma haklarını savunuyoruz.

Kürt halkının ana dilde eğitim ve savunma hakkını sonuna kadar destekliyoruz.

Kadınları ve erkekleri bölen cinsiyetçilik ve farklı cinsel yönelimlere karşı dayatılan tek tipçi yaklaşımlara karşı çıkıyoruz.

Yeni liberal politikalara karşı birleşik mücadeleyi savunuyoruz.

Birleşen işçiler yenilmezler

Sadece ekmeğe değil özgürlük de istiyoruz.

Sendikalar en temel örgütlenme

Sendikalar, işçi sınıfının en temel hak alma, hak koruma örgütüdür. Sınıf mücadelesinin içinden doğan, işçilerin ekonomik ve siyasi haklarını genişletmek, bu haklarını korumak ve kalıcı güvenceler haline getirmek için yükselttiği örgütlenme mücadelesinin ürünüdür.

Sendikaların gücü ve örgütlenme düzeyi, işçi sınıfı açısından siyasal demokrasinin sınırlarını belirler. Sendikalar ne kadar güçlüyse, ne kadar çok işçi sendikalarda örgütlüyse siyasal demokrasi, aynı ölçüde işçiler lehine işliyor demektir.

"Sosyalizm okulu"

Sendikalar hakları koruma örgütüdür ama aynı zamanda Lenin'in vurguladığı gibi işçiler açısından "sosyalizm okuludur." Sendikasız bir işçiyse sendikali bir işçi arasındaki en önemli fark, birisi, patronların ve devletin baskısı karşısında tek başınayken, diğeri, kolektif bir gücün, kitlesel bir örgütlenmenin güvencesine sahiptir. Bu yüzden, örgütlenmenin gücü sendikali her işçinin kendine güvenli olmasına neden olur. Patronla tek başına maaş pazarlığı yapmakla, binlerce işçinin örgütünün pazarlığı arasında dev bir siyasi fark vardır. Bu siyasi fark,

sendikaların neden sosyalizm okulu olarak algılanması gerektiğini de açıklar. Kuşkusuz sendikalar, aynı zamanda bir pazarlık aracıdır ama bu araç, pazarlığı yapanların kolektif gücünün ürünü olduğu için, mülksüz kitlelerin çıkar birliğinin ifadesi olarak, işçi sınıfının sahip olduğu ve başka hiçbir toplumsal kesimin sahip olmadığı değişime yeteneğinin açığa çıktığı ilk platformdur. Tek tek her işçi, toplumsal düzende gedik açma yeteneğine sahip bir sınıf üyesi olduğunu çoğu kez sendikal mücadelede, sendika eylemlerinde ve sendika eğitimlerinde görür.

Sendikal birlik

Sendikalar konusunda yaygın bir yanlış, sendikalara parti muamelesi yapan zihniyette yatar. Sendikalar parti değildir. Sendikalar iktidar mücadelesi vermez. Sendikalar devrimin öncü örgütlenmesi değildir.

Sendikalar kızıl ya da sarı diye bölünmez. Sendikaların en önemli özelliği, işçi sınıfının tümünün savunma örgütü olmasıdır. Bu örgütlenmenin liderliğinin siyasi görüşleri, sendikalara mesafeli durmanın gereği olamaz. Bu yüzden sendikalara, partiyimsi gibi yaklaşmak,

İşçi sınıfının örgütüdür

çok önemli bir hastalıktır. Sorun, söz konusu sendikalar olduğunda, daima, işçi sınıfının bütününe birliğini sağlamak. İşçi sınıfının bütününe tek bir sendikal birlik altında örgütlenmesini sağlamak. Bu yüzden, yine Lenin, öncü işçilerin, en gerici liderliklere sahip sendikalarda bile çalışması gerektiğini vurguluyordu.

Ekmek ve siyaset

Bu zorunluluğun basit bir nedeni var. Sendikalar devrimci örgütlenmeler olmasa da, işçi sınıfı zaman zaman eyleminin siyasi genişliğine bağlı olarak, sendika çatısı altında giriştiği bir mücadeleyi hızla devrimcileştirir. Küçük bir zam mücadelesi, büyük bir sınıf çatışmasına neden olabilir. Sendikaların pazarlık süreci, sokaklarda, fabrikalarda barikatların kurulduğu kitlesel bir işçi ayaklanmasına evrilebilir. Sendikalı işçiler, haklarını savunurken, ansızın düzeni değiştirmek için bir mücadeleye girişmiş olabilirler.

Hem en basit hakları savunurken hem de siyasal bir eyleme girişmişken, işçi sınıfının en önemli silahı her zaman birliği olmaya devam edecek. Sendikalar, işyerlerine dayalı işçi birliğinin ilk zemini olarak bu yüzden çok önemlidir.

Türkiye'de ve dünyada sendikalaşma

■ Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Türkiye'de sendikalaşma oranını son 25 yıldır %55 ile %70 arasında açıklıyor. Bu istatistiğin elbette ki hiçbir anlamı yok. Türkiye'nin resmi istatistiği Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) tarafından dahi tanınmıyor.

■ Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından açıklanan verilere göre, toplu pazarlık kapsamına giren ve sendikalara aidat ödeyen çalışanların sayısı toplam resmi çalışan sayısına bölündüğünde, sendikalaşma oranı %6 ila %7 arasında seyrediyor.

■ Kayıt dışı istihdamın TÜİK'in açıkladığından fazla olduğu ve toplam işçi sayısının 23 milyon civarında olduğu tahmin ediliyor. Bu sayı hesaba katıldığında, gerçekte sendikalaşma oranı daha da düşük.

■ Sendikalaşma oranı 1988'de yüzde 22,2 iken, 2002'de yüzde 9,5'e, 2003'de yüzde 8,9'a, 2004'te yüzde 8,1'e, 2005'te yüzde 7,6'ya, 2006'da yüzde 7'ye, 2007'de yüzde 6,1'e düşüyor.

■ Sosyal-İş'in araştırmasına göre, erkek işçiler arasında sendikalaşma oranı %7,7 iken, kadınlarda bu oran %3.

■ 1960'larda yükselen işçi hareketlerinin 1970'lerin sonuyla birlikte gerilemesi ve 1980'lerde uygulanmaya başlanan yeni liberal politikalar nedeniyle, sendikalaşma oranları dünyanın birçok bölgesinde hızla düştü.

■ Son beş yılın verilerine göre sendikalaşma oranları ABD'de %12, İngiltere'de %29, Fransa'da %9, Almanya'da %20, İspanya'da %15, İtalya'da %33,7, Japonya'da %18.

KESK:

Bir mücadele hikâyesi

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu, KESK'in mücadelesi tarihi sayısız deneyimle dolu. Ne yazık ki bu mücadele, sektör eğilimlerin iç çatışmaları ve arka arkaya yanlış politikaların kamu çalışanları hareketinde hâkim hale gelmesiyle bütün parlaklığını kaybetti.

Türkiye'de kapitalizmin krizine paralel olarak, devlet, yeni liberal politikaları hayata geçirmek için kamu alanında elde edilen kazanımlara şiddetle saldırdı. Yıllardır uğruna mücadele ettiğimiz "Parasız eğitim!" ve "Parasız sağlık!" sloganları, sadece bu saldırıya karşı yükseltilecek sloganlar olmanın ötesinde, saldırının hangi alanlara yönelmiş olduğunu gösteriyordu.

Mücadelenin örgütsel kürsüsü

İşte kamu çalışanları hareketi, "devlet memurları" arasında bu saldırıya karşı örgütlenmenin adımı olarak ortaya çıktı. En çok saldırıya maruz kalanlar, en çok mücadele edenler oldu. Kamu çalışanları hareketi, sadece yeni-liberal saldırının muhatabı olarak kalmadı, aynı zamanda memurların örgütlenme, sendika hakkı kurması yönündeki yasaklara karşı da mücadele etmek zorunda kaldı. Bu, kamu çalışanları hareketine en baştan siyasi bir karakter kazandırdı.

Özellikle eğitim ve sağlık alanında yükselen mücadele, giderek dev adımlarla örgütsel bir kimlik buldu. Postane çalışanlarının mücadelesi bu adımlara eklendi. Devlet memurları, 12 Eylül darbesinin yasalarına sert bir tokat attı, yasağa rağmen sendikalarını, işyerlerindeki mücadelenin ürünü olarak teker teker kurmaya başladı. Devlet, sendikaları yasakladığında, sendika kapılarına mühür vurduğunda, on binlerce işçi, grevlerle, eylemlerle, sokak gösterileriyle mühürleri söktü.

Öncü gücü

İşçi sınıfı, darbenin ardından öncüsünü bulmuştu. Kamu çalışanları hareketi, tüm işçi hareketini canlandırdı, Türk-İş gibi, yasaklı olmanın kurtulan DİSK gibi konfederasyonlarda örgütlenen işçiler, kamu çalışanları hareketinden esinlenmeye başladı. Mücadele isteği, bu sendikaların tabanındaki işçilerden yukarıya doğru büyük bir basınç yarattı. Emek Platformu adını alan ve tüm emekçi örgütlerinin bir araya geldiği, bir çatı örgütü gibi işçi eylemlerini koordine eden ve birleştiren zeminin yaratılmasında kamu çalışanları hareketinin mücadele odağı olma yeteneği belirleyici oldu.

Halkların kardeşliği

Hareket çok önemli bir başka özelliğe daha sahipti. Tüm işçi sınıfının öncüsü olmanın yanı sıra, Türk ve Kürt işçilerin birliğinin de adresi oldu. Her sendikada Kürt işçiler örgütlü olsa da Kürt Özgürlük Hareketi'nin gücünü iyice artırdığı

günlerde, Kürt kamu çalışanları, ayağa kalkarak bir halkın emekçileri olarak yüksek mücadele deneyimlerini kamu çalışanları hareketinde belirgin bir biçimde birleştirdiler.

KESK böyle doğdu.

Sendikalaşma mücadelesi meyvelerini vermeye başladığında, gündeme "Sahte Sendika Yasası" adını verdiğimiz bir gündem yerleşti. Dönemin hükümeti, kamu çalışanlarının grevsiz sendika olmaz kararlığına rağmen, grevsiz, toplu sözleşme hakkını kapsamayan bir sendika yasasını çıkartmayı amaçladı. 4-5 Mart'ta Ankara'da gaz bombalarının da kullanıldığı eylemlerde kamu çalışanları gündemi belirleyen bir direniş örgütledi.

Aynı dönemde, KESK içindeki yanlış siyasi eğilimler de hareketi sektör bir eğilimle daha fazla belirlemeye başladı.

Hareketi bölen eğilimler

Bu eğilimlerin birkaç temel özelliği oldu: Öncelikle, sendikayı dernek gibi algıladılar. İşyerlerine dayalı örgütlenmeyi önemsemediler. Üstelik, hareketin içinde, hareketin liderliğini yapanlar, kamu çalışanlarını işçi sınıfının bir parçası olarak görmediler. İşyeri örgütlenmesinin güçlenmesi için mücadele etmek yerine, hareketi, işçileri zorlayan, yoran, merkezi mitingleri tercih ettiler. Onlarca miting yapıldı, birkaç miting kitlesel olurken, hareket giderek yorulmaya ve geri çekilmeye, mitingler kitleselliğini kaybetmeye başladı. Kazanmak için mücadele etmek yerine, protesto etmek için mücadele, kazanana kadar grev yapmak ve grevi yaygın bir kampanyaya örgütlemek yerine merkezi Ankara mitingleri aracılığıyla mücadele etmek tercih edilir oldu.

Darbeye karşı politikasızlık

28 Şubat'ta gerçekleşen darbeye karşı, KESK liderliğinin de laik-dindar ayrımını benimseyen ve darbeye net bir biçimde karşı durmayan politikası, hareket üzerindeki en derin izi bıraktı. Hareket, politik olarak büyük bir yara aldı.

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının ardından şişirilen Türk milliyetçiliğinin basınıca da eklenecek, Kürt ulusal hareketine zaten mesafeli olan siyasi eğilimler açısından geri çekilme daha da hızlandı.

KESK artık, sınıf mücadelesinin en önemli, mücadele dönemlerini birbirine bağlayan öncü gücü olmaktan uzaklaşmaya başlamıştı. Siyasi grupların ilkesiz ittifakları adını verdiğimiz, sadece KESK yönetimlerinde almak için akıl sır ermez ve sadece politika dışı kongre ittifakları hareketin geri çekiliş sürecini daha da hızlandırdı.

Bu sektör eğilimleri, ne zaman emek örgütlerinin birliği gündeme gelse, emek örgütlerini sadece dört örgütün ittifakına indirgemeye çalışırken hala karşımıza çıkıyor.

Amerikan İç Savaşı:

Köleliğe karşı savaş

Matthew Cookson, Amerikan İç Savaşı'nın başlamasından 150 yıl sonra, bu çatışmanın önemine ve arkasında gerçekten ne yattığına bakıyor.

Amerikan İç Savaşı 150 yıl önce bu ay, Güney Carolina'da bir hükümet üssü olan Fort Sumter'in bombalanmasıyla başladı. Bazıları Kuzey ve Güney Amerika devletleri arasındaki bu savaşın devletlerin haklarıyla ilgili olduğunu iddia ediyor. Gerçekte ise bu savaş, toplumun iki farklı örgütlenme biçimiyle ilgili bir çatışmaydı.

Kölelik, dört yıl süren ve 30 milyon nüfusun 600.000'nin ölümüne neden olan bu kanlı savaşın tam merkezindeydi.

Konfederasyon olarak bilinen Güney eyaletlerinin liderleri köleliği savunmak için çarpıştı. Kuzeydeki yöneticiler ise kendi sınıf çıkarına olduğu için, "özgür emek" ideolojini destekledi.

Sonunda Kuzey kazandı çünkü devrimci bir savaş vermişti. Köleliğin kaldırılması sözü verdi ve yüz binlerce siyah kurtuluşları için seferber oldu. Siyah ve beyaz kadınlar mücadelenin önemli bir parçası oldular.

1775-1783 Amerikan Bağımsızlık Savaşı ABD'nin İngiliz hükümdarlarını devirdiğine şahit oldu. Ancak bu yeni, bağımsız ülkede iki birbirinden çok farklı örgütlenme şekli vardı.

Kuzey'de, işçiler yeni büyüyen fabrikaları doldurdu, küçük çiftçiler de arazide çalıştı.

Güney'de köle sahipleri hakimdi. 1860'da, zalim gözetmenler ve zor koşullar altında yaşayan dört milyon köle, dünya pazarı için yıllık bir milyon ton pamuklu üretiyordu.

Kuzey ve Güney elitler arasında derin bölünmeler vardı. Kuzey'deki birçok endüstriyel kapitalist, kendi piyasaları ve ürünlerini İngiliz firmalarından korumak için gümrük koruması istedi.

Ama gümrük koruması İngiliz pamuk endüstrisine olan ihracatlarını vuracağı için Güney köle sahipleri serbest ticaret istediler.

Köleliğin kaldırılması yanlıları

Güney'in çıkarları, köle sahipleri temsilcisi Demokrat Parti yardımı ile 19. yüzyılın çoğuna hakim oldu.

Ama köleliğe karşı öfke, kölelik karşıtı hareketin yükselişine şahit oldu, birçok "özgür emek" taraftarı Güney'in gücünü azaltmak istiyordu.

1850'lerde Cumhuriyetçi Parti böyle bir atmosferde doğdu ve 1860 başkanlık seçimini Cumhuriyetçi Abraham Lincoln kazandı.

Lincoln başından itibaren Güney'le uzlaşma taraftarıydı. Lincoln, "kölelik kurumu olan devletlere müdahale etmeyeceğini" açıkladı.

Buna rağmen Güney eyaletleri Lincoln'ün seçilmesini iktidarlarına karşı bir tehdit olarak gördü. Bunların yedisini, Güney Carolina, Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana ve Texas, Birlikten (federal hükümet) ayrıldı.

Virginia, Arkansas, Tennessee ve Kuzey Carolina, Fort Sumter'in bombalanmasın-

dan ve Lincoln'ün, Güney devlet gücünü eski haline getirmek için orduyu seferber etmesinden sonra Birlik'e katıldı.

Eyaletlerin milis alayları sunması ve erkeklerin yeni orduya gönüllü olması Kuzey'de çok güçlü bir hava estirdi.

İnsanlar, azat edilen köle Frederick Douglass ve bir quaker aktivist (17.yüzyılda köleliğin kaldırılması ve kadınların eşit haklar kazanması mücadelesinde önemli bir yeri olan İngiltere'de başlayan dini hareket çn.) olan 19 yaşındaki Anna Demir gibi konuşmacıların olduğu kölelik karşıtı toplantılara akın etti

Douglass, "Amerikan halkı ve Washington hükümeti bir süredir tanımayı reddetse de olayların amansız manığı bu ülkede yürütülen savaşın köleliğe karşı olduğunu onlara zorla anlatacaktır" diye yazdı.

Lincoln ilk başta "ılımlı" olmaya çalıştı. Köleliği destekleyen Kuzeyli Demokratlara ve Birlik'te kalan köle sahipleri devletlere tavizler verdi.

Lincoln, Güney'deki köleliğin bir destekçisi olan George B McLellan'a ordunun kontrolünü verdi.

Bir general, Ağustos 1861'de Güney güçlerine karşı, askeri bir tedbir olarak köleleri azat etmeye başladığında, Lincoln generalin talimatını durdurdu.

Lincoln, kaçak kölelerin, askeriye işçilik yapanlar dışında Konfederasyon sahiplerine iade edilmesini gerektirmedi bile söyledi.

Bu ılımlı yöntemler başarısız oldu ve 18 ay süren savaştan sonra işler çıkmaza girdi.

Köleliğin kaldırılması yanlıları daha radikal tedbirler alınması için zorladı.

Lincoln'den köle özgürlüğünü ilan etmesini ve siyah askerlerin Kuzey

ordusuna kayıt edilmesini istediler.

Kaçan kölelerin gittikçe daha fazla Birlik ordusunda gönüllü işgücü olmasıyla bu zaten gerçekleşiyordu. Lincoln, ilk başta tereddüt etti ama ikna olduğunda, sonunda zafer kazanması için bunu gönülden desteklemesi gerekiyordu.

Lincoln 1862 yılında McLellan'i görevden aldı. Sonra 1 Ocak 1863 tarihinde Kölelerin Serbest Bırakılması İlan'ını duyurdu. Konfederasyona katılan devletlerdeki köleleri azat etti.

Birlik ordusu siyahlara açıldı ve on birlercesi kaydıldı.

Fikirler

Savaşın sonunda Birliğin 2,5 milyon askerinin yüzde 10'nu siyah askerlerden oluştu.

Onların ordudaki varlığı karşılaştıkları birçok kişinin fikrini değiştirdi.

Michigan eyaleti çavuşu "lanetli kölelik kurumunu öğrendikçe nihai imhasına kadar tahammül etmeye istekli hissediyorum kendimi" diye yazdı.

"Köleliği kaldırmak emeği yükseltecektir; aslında, bu durum her şeyi tamamıyla değiştirecektir."

Dönüşen Kuzey ordusu, köle sahiplerinin gücünü yok etmek için var gücüyle savaştı.

Güneyli elitler kendi topraklarında siyah insanların varlığından daha çok kaygılanmaya başladı.

Yüzbinlerce köle tarlaları terk etti ve Birlik ordusunun kamplarına girdi.

Bu durum Güney'i, ordusunun ihtiyaçlarını temini konusunda yıldırıldı.

Kuzey orduları, köleleri kurtararak ve tarlaları yakarak, Güney'e girdi. Köle sahiplerinin Nisan 1865'de teslim olmaları başka seçeneği kalmadı.

Mücadele Lincoln'un fikirlerini değiştirdi. Ama köleleri azat eden sadece onun eylemleri değildi.

Kölelik ABD'de, Güney'e karşı devrimci bir savaşta rol alan siyah beyaz milyonlarca sıradan insanın eylemleri nedeniyle devrildi.

Devrimci Karl Marx, "Yeni dünya, hiçbir zaman bu gösterilerle elde ettiği zaferden daha büyük bir zafer elde etmemiştir, sosyal ve siyasal örgütlenmeleri göz önüne alındığında sıradan insanların gerçekleştireceği bir sözlen gerçekleştirdi." diye gözlemde bulunmuştu.

Kuzey Zaferinin Sınırları

Köleliğin serbestliği kutlandı ancak herhangi bir eşitlik umudu acımasızca ezildi.

Bir Konfederasyon ajanı Kuzey'in zaferinden bir gün sonra Abraham Lincoln'u öldürdü. Halefi, Andrew Johnson, köleliğin kaldırılması dışında Güney'e herhangi bir değişiklik empoze etmek istemiyordu.

Ancak Johnson'un azatı büyük bir muhalefet vardı. Bu muhalefet 1868 başkanlık seçimlerini Ulysses S Grant'ın kazanmasına yol açtı.

Grant, Güney'deki "yeniden yapılanma" süresini zorladı.

İşgalci Kuzey ordusu, eski Güney eliten elinden devlet veya yerel yönetimlerin kontrolünü aldı.

Serbest köleler seçimlerde oy kullandı, yüzlerce siyah, eyalet hükümetleri, federal Kongre ve Senato'ya seçildi

Okullar ilk kez yoksul siyah ve beyaz çocukların eğitimine açıldı.

Eski çiftçiler, serbest köleler ve onların beyaz destekçilerine karşı bir terör kampanyası başlatan Ku Klux Klan'ın ortaya çıkmasını teşvik etti.

Kuzey ordusu oradayken siyahların kazanmalarının geri alınması söz konusu olamazdı.

Mülkiyet

Ama Kuzey, Güney'deki, eski arazi sahiplerinin ellerinde kalan arazi mülkiyetine karşı mücadele etmeyi reddetti

Eski kölelerin çoğu yaşamlarını sürdürmek için eski köle sahiplerine "özgür emeklerini" satmak zorunda kaldı.

1870'lerin ortalarında, Kuzeyli kapitalistler Güney'deki çiftçilerin gücünü kırdıklarına inandı.

Ordu Güney'den çıktı, böylece Ku Klux Klan'ın terör kampanyasını artırmasına fırsat verildi. Bu ve toprak sahiplerinin ekonomik gücü, eski elitin yeniden kontrolü ele almasına yol açtı.

Siyahların ve birçok yoksul beyazın oy hakkını kaldırdılar.

Buna halk desteği sağlayamıyorlardı. Ama Güney'deki siyahlar 1950 ve 1960'ların Sivil Haklar Hareketi'ne kadar oy verme haklarını geri alamadı

Endüstriyel kapitalizm ve "özgür emek" ABD'de de hakim oldu. Ama ırkçılık bu sistemin de ayrılmaz bir parçasıdır, siyahların hakları bir müddet sonra ayaklar altına alındı.

Yine de, sıradan insanların kitlesel mücadelesi temel değişimin nasıl gerçekleşebileceğini gösterir.

Ortadoğu'da ne oluyor?

21. yüzyılda devrim mümkün mü?

Doğan TARKAN

Fas'tan Irak'a, Suriye'den Yemen'e Ortadoğu ya da Arap dünyası sarsılıyor. Daha şimdiden Tunus ve Mısır'da onlarca yıldır iktidarda oturan diktatörler devrildi. Yemen'de Ali Saleh 1 ay içinde çekilmeyi kabul etti ve Suriye'de BAAS rejimine karşı ayaklanma her hafta daha yaygınlaşarak ve güçlenerek devam ediyor. Suriye'de Esad ailesinin saltanatının günleri sayılı.

Libya'da ise başka bir süreç yaşanıyor. Kaddafi rejimine karşı ayaklananlar silahlandı ve ayaklanma bir iç savaşa dönüştü. Şimdi emperyalist ülkeler Libya'yı bombalıyor ve yakında kara hareketinin başlayacağı tartışılıyor.

Korku yer değiştirdi

Tunus'ta Bin Ali'nin kaçıışı bütün Ortadoğu'da dengeleri değiştirdi. Eskiden halk yığınları rejimlerden korkarken şimdi diktatörler, tek parti rejimlerinin polis şefleri, bakanlar, başbakanlar, diktatörler, krallar ve emirler halk yığınlarından korkuyorlar.

Hemen hemen her ülkede aynı şey yaşanıyor. Önce küçük bir gösteri oluyor. Güvenlik güçleri bu gösteriyeye aşırı zor kullanıyor. Ateş açılıyor. İnsanlar ölüyor. Ertesi günü daha fazla sayıda insan sokağa çıkıyor ve bu böyle devam ediyor. Devletin şiddeti karşısındaki hareketi sindirip gerileteceğine büyümesine yol açıyor.

Çünkü artık halk yığınları diktatörlüklerin devrilebileceğini gördü. Bu nedenle korkmuyor, tersine öfkeleniyor, bileniyor ve sokağa çıkıyor.

Hareket büyüdükçe baskı rejimleri yavaş yavaş hareketi sadece baskı kullanarak yok edemeyeceğini anlıyor. Tavizler vermeye başlıyor.

Bazı reformlar vaat ediliyor. Ama sıradan insanlar bu reformları dikkate almıyor. Hem çok geç buluyor hem de ve daha önemlisi yetersiz.

Ayrıca rejimlerin önerdiği reformların ne kadar uygulanacağı bilinmiyor. Bu nedenle halk reform vaatlerine güvenmiyor.

Ama her reform vaadi rejimin zayıfladığını gösteriyor ve bu da halkın kendisine güvenini daha da artırıyor.

Tunus'ta Bin Ali ne zaman bir geri adım atsın hareket daha da büyüdü ve sonunda Bin Ali kaçmak zorunda kaldı.

Mısır'da da süreç aynı şekilde işliyor. Mübarek'in televizyona her çıkışından sonra Tahrir Meydanı'ndaki insan sayısı arttı, sokaktaki devrimcilerin kendilerine güveni yükseldi.

Arap ülkelerinde kuruldukları günden beri işçi ve emekçiler için örgütlenme hakkı yok. Her örgütlenme girişimi zorbalıkla bastırıldı. Bazılarında hiç bir siyasi örgütlenme ve sendika yok. Örneğin Suudi Arabistan. Bazılarında ise sadece tek bir siyasi parti ve devlet tarafından devletin denetiminde, yani diktatörlüğün denetiminde çalışan sendikalar var. Bazılarında ise iktidar partisinin dışında

tek tük siyasi örgütlenmeye izin verilmiş ama bunların hepsi çok cılız güçlere sahipler.

Ortadoğu'nun bir başka özelliği ise hemen hemen bütün Arap ülkelerinin petrol zenginliği olması, buna rağmen hepsinde çok büyük bir gelir adaletsizliği var. Küçük ama çok küçük bir azınlık aşırı zengin, büyük, çok büyük bir çoğunluk ise aç.

Petrol fiyatları arttı ama emekçiler bundan hiçbir şey görmedi, gıda fiyatları arttı ve Ortadoğu'da açlık sınırının altında yaşayan insan sayısı hızla çoğaldı.

Tunus: Diktatör kaçtı.

Mısır: Diktatör hapisli.

Yemen: Diktatör bir ay içinde çekileceğini ilan etti.

Suriye: BAAS rejimi şiddetle sallanıyor.

Bahreyn: Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkelerinin işgali altında.

Libya: İç savaş var ve emperyalist ülkeyi bombalıyor.

Ürdün: Kral reformlar vaat ediyor, bu arada hükümeti istifa ettirdi ama hareket durmuyor.

Irak Kürdistanı: 2 aya yakın zamandır sürekli gösteriler var.

Cezayir: Yoğun Olağanüstü hal kaldırıldı.

Suudi Arabistan: Grevler var.

Fas: Gösteriler var.

Irak: Kitlesele gösteriler var.

Bu koşullar diktatörlüklere karşı harekete geçenlerin sayısını artırdı ancak örgütsüzlük bütün Ortadoğu emekçileri için en temel sorun.

Bütün devrimlerin tarihi gösteriyor ki işçi sınıfı ve emekçiler örgütsüz oldukları takdirde, hareketi yönlendirecek, uluslararası hareketin deneylerini aktaracak, bir hafıza rolü görecektir bağımsız devrimci bir parti olmadığı takdirde devrimlerin kazanma ve bir sosyal devrime dönüşme olasılığı yok.

İşçi sınıfının son derece güçlü olduğu Almanya'da bile 1919 Devrimi'nde işçi sınıfının bağımsız bir partisi olmadığı için yenilgi zorlayarak geldi.

Devrimler öğretiyor

Ne var ki devrimler öğretiyor. İşçiler ve emekçilerin egemen sınıfların hakim fikirlerinin etkisinden devrim günlerinde çıkıyor. Ortadoğu'da da tam böyle oldu.

İlk öğrenilen ders işçi ve emekçilerin gücü oluyor. Egemenlerin her geri adım atışı işçilerin güçlerini görmelerine neden oluyor tabii bununla içiçe olan ikinci bir ders daha var: İşçiler ve emekçilerin güçlerini birliklerinden alıyorlar.

Libya dışında bütün Ortadoğu devrimlerinde görüldüğü gibi işçi, emekçi yığınlar devlete, diktatörlüğe karşı savaşırken daima barışçı kitle gösterilerini kullanıyor.

Mısır'da haftalar boyunca milyonlarca insan sokaklara çıktı ve Mübarek'in gitmesini gerektirdiği söyledi.

Yemen'de bu konuda iyi bir örnek. Yemen halkı Ortadoğu'nun belki de silahlı halkı. Her evde mutlaka silah var. Çok zaman büyük çaplı otomatik silahlar bunlar ama gösterilerde güvenlik güçleri halka ateş açarken halk silah kullanmadı. Sadece her seferinde daha kalabalık olarak geri geldi.

Libya'da ise süreç farklı işledi. İlk kitle gösterilerinin ardından Batı basını Libya'da iç savaş çıkacak demeye başladı ve gerçekten de muhalefet silahlandı ve iç savaş çıktı. Artık kitle gösterileri yok,

silahlı bir savaş var.

Asilerin silahlı gücü Kaddafi'nin eğitimli ordusuna yetmiyor ve bu nedenle batılı emperyalistler karadan müdahale etmeyi planlamaya başladılar.

Diktatörlerin kaçtığı ülkelerde de devrimler sürüyor. İşçi ve emekçiler öğreniyor. Örgütleniyorlar. Eski rejimin artıklarının iktidarı gasp etmesini engellemeye çalışıyorlar.

Tunus'ta bu doğrultuda bazı adımlar atıldı, Mısır'da Mübarek hapsi boyladı ama iktidara el koymuş olan ordu bütünüyle tek parti diktatörlüğünün kadrolarının kontrolünde.

Ordu grevleri, gösterileri yasakladı ama başarısız. Grevler, gösteriler sürüyor.

Önümüzdeki dönemde Ortadoğu'da ne olacağını devrimlerin gelişip gelişmeyeceğini işçi ve emekçilerin örgütlenme süreci belirleyecek. İşçi ve emekçilerin örgütlenmesi güçlendiği takdirde devrimler ilerleyecek aksi takdirde egemen sınıf yeniden iktidarı bütünüyle kontrol edecek.

İşçi sınıfının örgütlenme düzeyi ve mücadelesinin düzeyi önümüzdeki dönemde demokrasinin sınırlarını da belirleyecek.

21. yüzyılda devrimler mümkün

Devrimler döneminin kapandığı söyleniyordu. Ortadoğu baharı bu iddiayı yıktı. Devrimler mümkün, başarısı ise yukarıda belirtildiği gibi örgütlenmeye ve mücadeleye bağlı.

Ortadoğu devrimleri devletlerin o kadar da güçlü olmadığını kanıtladı. Yıkılmaz sanılan rejimlerin tepe taklak olabileceğini bir kere daha gösterdi.

Dünyanın ekonomik olarak en önemli bölgelerinden birisi olan Ortadoğu başka ülkeleri, bölgeleri de etkiliyor. Bugün emperyalizmin zayıf halkası Ortadoğu, doğru dersler çıkarılırsa yarın Avrupa'da, Amerika kıtalarında, Asya'da ve Türkiye'de de benzer gelişmeleri görebiliriz. Hazır olmak gerekir.

Türkiye'nin solcuları Ergenekon davasına sahip çıkmalıdır

18 Nisan 2007'de, Malatya'da, Incil basımı yapan Zirve Yayınevi'nde çalışan üç Hristiyan olan çalışan Alman uyruklu Tilman Ekkehart Geske ile Necati Aydın ve Uğur Yüksel boğazları kesilerek vahşi bir şekilde katledildi.

O günlerde kimse bu olayın büyük bir planın bir parçası olduğunun farkında değildi. Ancak o günden bu yana ortaya çıkan tanık ve kanıtlar, bu katliamın aslında bir askeri darbeye ortam hazırlamak üzere kaos yaratmak için hazırlanan büyük bir planın parçası olduğunu gösterdi.

Misyonerler, 2001-2002'den itibaren MGK tarafından 'iç tehdit' listesine alınmış ve o tarihten itibaren haklarında gerek medya gerek sivil toplum kuruluşları tarafından kampanya başlatılmıştı.

Ergenekon davası kapsamında ifade veren gizli tanık Türkiye'deki misyonerlik faaliyetlerinin önlenmesi ve misyonerlere gözdağı vermek amacıyla üst düzey komutanlardan talimat geldiğini anlattı.

Yine, Gölcük Donanma Komutanlığı'nda ele geçirilen belgelerde, Ergenekon soruşturması kapsamında, Zirve Yayınevi katliamını azmettirdiği iddiasıyla tutuklanan emekli Albay Mehmet Ülger'in "katliamın sorumluluğunu hükümete yıkmak için" sahte istihbarat raporları hazırlattığı ortaya çıktı.

Zirve katliamı davası hala devam ediyor ama aslında failler belli. Biz de davanın avukatlarından **Orhan Kemal Cengiz** ile katliamı ve bu katliamın büyük resim içindeki yerini konuştuk.

Ergenekon davasında kapsamunda gizli tanığın verdiği ifade Zirve katliamı davası açısından ne anlama geliyor?

Bu gizli tanığın kim olduğunu aslında biz biliyoruz. Bu kişi, istihbarat için misyonerlerin arasına sızmış olan bir jandarma başçavuşu. Hatta bu kişi maaşını da Malatya jandarinasından alıyor. Misyonerlerin arasına sızıyor. Kilise içinde de yükseliyor. Bu kişi aldığı emirler sonra yeniden Müslüman oluyor. Daha sonra Ergenekon'un son dalgasında evleri aranan İlahiyat hocaları ile birlikte büyük bir kampanya başlatıyorlar ve misyonerlerin nasıl büyük bir tehdit olduğunu anlatıyorlar. Bu kişi Ergenekon davasında gizli tanık olmuş ve bu cinayetin nasıl işlendiğini anlatıyor. Anlattıklarına göre Malatya Jandarma eski il komutanı üstlerinden gelen emirler doğrultusunda misyonerlere yönelik bir korkutma operasyonu planlıyor. Bunun için psikolojik zemin hazırlanması amacıyla şehirde çeşitli seminer ve konferanslar düzenleniyor. Doğrudan ve dolaylı yollarla bu cinayeti işleyecek çocuklar hazırlanıyor.

Hatta bu gizli tanığın söylediğine göre kışkırtıcılardan bir tanesi olan bir ilahiyat hocası bu kişiyi arayarak 'vur dedik, öldürdüler' diyor. O kişinin anlattıkları bunlar.

Peki olay hakkında tanığın verdiği ifadenin ötesinde neler söyleyebilirsiniz?

2001-2002 yıllarında, yani misyonerliğin MGK tarafından bir tehdit olarak tanımlandığı yıllarda, Ergenekon'un, sivil topluma nüfuz edilmesi ve sivil toplumun şekillendirilmesini öngören "Lobi" belgesi çerçevesinde 2004 ve 2005'de ulusalcı derneklerin kurulduğunu ve bu ulusalcı demeklerin önemli çalışma alanlarından bir tanesinin bütün Türkiye çapında misyonerlikle ilgili paranoya yaratmak olduğunu biliyoruz. Orhan Pamuk'a, Perihan Mağden'e, Elif Şafak'a ve Hrant Dink'e karşı açılan davaların arkasında da onlar vardı. Hrant Dink yargılanırken, onun için "Misyoner

çocuğu" yazılı bir pankart açmışlardı. Yani çok uzun süre boyunca hazırlığı yapılmış bir süreç bu. Benim gördüğüm kadarıyla Malatya Zirve katliamı bir ara merhaleydi. Aslında çok daha büyük bir cinayet zinciri planlanıyordu. Bu süreç 2006'da Rahip Santaro cinayeti ile başladı. Tabi Rahip Santaro öldürüldüğünde kimse aslında onun büyük bir cinayet zincirinin ilk halkası olduğunu anlayamadı. Santaro'yu Hrant Dink takip etti. 2007 Nisan ayında Malatya'da bu katliam olduktan sonra polis diğer cinayetlerin önüne geçti.

Bu cinayet Malatya'da yaşayan diğer Protestanları nasıl etkiledi?

Cinayetten sonra örneğin eşi öldürülen Suzan Geske orada kaldı. Yine küçük bir Protestan grup var, onlar dağılmadılar. Ama tabi çok büyük bir travma bu. Tıpkı Hrant Dink, Rahip Santaro cinayetinde olduğu gibi, Türkiye'deki bütün gayrimüslim azınlıklar için büyük bir korku iklimi yaratılmış oldu. Ergenekon davasıyla bir miktar rahatlama hissettiler, çünkü bu davayla birlikte bu gruplara yönelik tehditler çok ciddi şekilde azaldı.

Bu cinayetlerin amacı neydi?

Aslında bu hükümete yönelik büyük bir operasyondur. Müslümanların iktidara gelmesiyle Hristiyanların maruz kaldıkları katliamlar arasında bir paralellik kurulması amaçlanıyordu. Çok büyük bir psikolojik harekattı. Türkiye'nin AB'ye girmesini engellemek de amaçlardan bir tanesiydi. Ama tabi bunun bir sürü ayakları var. Bu cinayet sadece Malatya'daki bir ilahiyat hocasıyla bir jandarma albayının gerçekleştirdiği bir cinayet değil. Bütün büyük medya organları yayınladıkları haberlerle bu kampanyaya çanak tutular. Çok büyük bir paranoya yaratıldı. Nitekim cinayeti işleyen çocukların başındaki kişi, yani liderleri yakalandıktan sonra, Malatya'da 40 tane kilise

MARKSİZM 2011

18 - 22 Mayıs 2011 ■ İstanbul Taxim Hill Hotel

Devrim için devrimci fikirler

olduğunu söyledi. Yani öyle bir paranoaya yaratılmış ki bu çocuklar Malatya'da 40 tane kilise olduğuna inanmışlar. Sanki bütün ülke eşgal altında. Yani bu olay müferit değildi ve çok büyük bir planın parçasıydı.

■ Peki, büyük plan neydi?

■ Büyük resimde iki önemli şey var; birincisi, misyonerlik milliyetçiliği yükseltmenin bir aracı olarak kullanıldı. Misyonerler, bir tür günah keçisi olarak gösterildi. Çünkü Türkiye toplumunun bilinç altında ülke her zaman dahili ve harici düşmanların tehdidi altındadır. Misyonerler, tarihsel düşmanlıkları kullanmak açısından çok uygun bir araçtı. Bu, 'Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz' örneğinde de olduğu gibi, Türkiye'de herkesin rahatlıkla inanabileceği hayali bir düşman. Misyonerlik paranoyasıyla milliyetçilik harekete geçirilmeye çalışıldı. Çünkü, ulusalcıyı da, dindarı da, herkesi inandırabilirsiniz bu tehdide. Bu açıdan misyoner kartı çok iyi kullanıldı. İkinci boyutu da, Hrant Dink cinayeti de dahil olmak üzere bir dizi cinayetin zemini hazırlanmaya çalışıldı. İçinde büyük cinayetlerin işleneceği nefret iklimi oluşturulmaya çalışıldı bu paranoaya ile. Nitekim ikisi de başarıldı.

■ Malatya'da Hristiyanları kim öldürdü sorusunun cevabının 1915 Ermeni soykırımında yattığını söylüyorsunuz. Nasıl bir bağlantı var arada?

■ Bence bütün hikaye 1915'te başladı. Çünkü 1915'te Türkiye'de bir düzen kuruldu ve o düzen bugüne kadar hiç değişmeden geldi. 1915'ten bugüne iki şey aktarıldı; birincisi Ermenilerle karşı bu suçları işleyen o suç ağı cumhuriyet döneminde derin devlete dönüştü. İkincisi, toplumsal olarak 1915'te Ermenilere yapılanlarla yüzleşmemesi ondan sonra da sürecek bir linç kültürünün miras kalmasına neden oldu. Ayrıca, Türkiye'de ulusal kimlik gayri Müslimlerin dışlanması üzerine kurulmuştur. Yani Türk demek aslında gayrimüslim olmayan demektir. Müslüman da diyemiyorum, çünkü aslında Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran elitler Müslümanlardan da hoşlanıyorlardı. Dolayısıyla Türkiye'de gayrimüslim olmamak üzerinden kurulmuş bir Türk kimliği var. O nedenle bence bütün hikâyenin özü 24 Nisan 1915'de başladı ve kesintisiz olarak da devam etti.

■ Zirve davasının Ergenekon davası ile birleştirilmesi gerektiğini söylüyorsunuz. Ergenekon davası darbe planları, cinayetler, dezenformasyonlarla çok kapsamlı bir görüntü sergiliyor. Nedir Ergenekon?

Ergenekon'un içinde Rum Patriği'ne, Ermeni Patriği'ne yönelik cinayet planları da çıktı. Kafes Eylem Planı çıktı ve orada gayrimüslimlerin hedef alındığını biliyoruz.

■ Aslında görüldüğü kadar dağınık değil. Bunların hepsi bir darbe hazırlığı sürecinin parçalarıdır. Hristiyanları öldürdüler çünkü bunu yaparak AB ve dış dünya ile Türkiye'nin arasını bozmayı ve bundan da hükümeti sorumlu tutmayı amaçladılar. Bu da bir darbeyi çok kolaylaştıracaktı. Burada Hristiyanların öldürülmesine göz yuman fanatik İslamcı bir iktidar varsa buna karşı yapılacak bir askeri darbeye dışarıdan insanlar çok da tepki göstermezler diye düşündüler. Ergenekon'un içinde Rum Patriği'ne, Ermeni Patriği'ne yönelik cinayet planları da çıktı. Kafes Eylem Planı çıktı ve orada gayrimüslimlerin hedef alındığını biliyoruz. Yine Kayseri'deki Ermeni önderlerine yönelik suikast planları ortaya çıktı. Hepsinin amacı askeri darbe için ortam hazırlamaktı. Zaten Türkiye'deki bütün askeri darbelerde böyle olmuştur.

■ Ergenekon davası fasa fiso olduğu, aslında AKP'sivil dikta kurmak için uygulamaya soktuğu bir plan olduğu fikri konusunda ne düşünüyorsunuz?

■ Ben bunlara katılmıyorum. Ergenekon davasının bence çok sağlam bir özü var; suikast planları, cinayet planları, dezenformasyon kampanyaları. Ergenekon davası ile birlikte, derin devletin, geçmişten gelen 'ceza bağımsızlığı' ciddi bir yara aldı. Eksiklikle, gediğiyle, Ergenekon davası bu yönüyle büyük bir dönüm noktasıdır bu ülke için. Ama bence Ergenekon davasının kötü kullanılmış parçaları da var. Ahmet Şık'ın tutuklanması ÇYDD'den burs almış 5 bin öğrencinin araştırılması bence yanlıştır. Çünkü bunlar, davada o kadar büyük şeyler varken üzerinde durulmaya gerek duyulmayacak kadar

küçük detaylardır. Ergenekon davasının özünü oluşturan olaylar takip edilip araştırılırsa bence geçmişte işlenmiş bütün cinayetler aydınlatılır. JİTEM'in işlediği faili meçhul cinayetler ortaya çıkar. Bu dava Kıbrıs'a uzanır, Kıbrıs'ta Türk Mukavemet Teşkilatı'nın yaptıkları ortaya çıkar. Fırat'ın doğusuna uzanır.

■ Buralara uzanırsa ne olur?

■ Buralara uzanırsa Türkiye tarihi ile karşı karşıya kalırız.

■ Davanın buralara uzanması için ne yapılması gerekir?

■ Onu bu mahkemeler yapamaz. Çünkü bu mahkemeler eski DGM'nin devamı olan özel yetkili mahkemelerdir. Bu mahkemeler, devlete karşı işlenmiş suçları soruşturmak ve araştırmakla görevlendirilmiş mahkemelerdir. Türkiye'nin yapması gereken ise geçmişle hesaplaşmaktır. Mahkemeler bunun ancak bir kısmını yapabilir. Bu olayları mağdur haklarını koruma bakışıyla takip eden, mağdurların yaşadıkları üzerinden olayları takip edecek bir mekanizmaya ihtiyaç var. Şu anda Türkiye'de bunun ne hukuki ne de zihinsel altyapısı yok. Bu mahkemelerle bu noktaya gelmiş olması bile çok iyi.

■ Nedir o nokta?

■ Örneğin, Ergenekon davası başladığından beri cinayet işlenmiyor bu ülkede. Örneğin 12 Eylül davası içinde geçerli aynı şey. 12 Eylül'cüler darbe yapmaktan değil insanlığa karşı suç işlemekten yargılanmalıdır. Eğer böyle yargılasanız 12 Eylül'e giden süreci hazırlayan olayları, Alevi katliamlarını, 77 1 Mayıs'ın faillerini de araştırma ve yargılama imkânı elde edersiniz. Bence, bütün bu davaların sonuçlanması için Türkiye'nin böyle bir bakış açısına ihtiyaç var. Darbe yapmak siyasi bir suçtur ve siyasi suçları soruşturarak varacağımız yer çok sınırlıdır. Bizim asıl bakmamız gereken yer insanlığa karşı işlenmiş suçlardır. Türkiye'nin tarihi bunlarla doludur. Bence toplumsal muhalefet ve sol bu anlamda çok önemlidir. Türkiye'nin solcuları Ergenekon davasına sahip çıkmalıdır. Türkiye'nin solcuları 12 Eylül davasının bir siyasi yargılama olmaktan çıkıp işkencecilerin yargılandığı, Alevileri katledilenlerin yargılandığı, 1977 1 Mayıs'ında insanların üzerine ateş edenlerin yargılandığı, kontrgerillanın yargılandığı bir davaya dönüştürmelidir. Türkiye'de bunu yapabilecek önemli kesimlerden biri soldur. Maalesef Türkiye'de sol da ulusalcılık hastalığından muzdarip olduğu için, Kemalizm hastalığından muzdarip olduğu için bunları yapamıyor.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır.
-Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistdir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermesi çağırıyoruz.

ilişki için:

sosyalistisci@gmail.com

dsip.org.tr

ziyaret ediniz

Marksizm toplantılarında daha önce katılmış olan konuşmacılar:

Ahmet İnsel, Akın Birdal, Alex Callinicos, Ali Bilge, Avi Haligua, Aydın Cingir, Aydın Engin, Ayhan Bilgen, Ayşe Batumlu, Ayşe Hür, Barış Pirhasan, Bejan Matur, Bilge Contepe, Bülent Somay, Cemil Ertem, Chris Harman, Christakis Georgiou, Doğan Erbaş, Doğan Tarkan, Eray Özer, Ercan Karakaş, Ertuğrul Kürkçü, Eylem Çağdaş, Ferhat Kentel, Fethiye Çetin, Filiz Ülgüt, Hakan Tahmaz, Harun Tekin, Hayko Bağdat, Hayri Kozanoğlu, Kemal Nebioğlu, Kerem Kabadayı, Küçük İskender, Lale Mansur, Leyla İpekçi, Manolis Spathis, Mehmet Ali Alabora, Mete Çubukçu, Mete Tunçay, Metin Çulhaoğlu, Metin Üstündağ, Metin Yeğin, Murat Coşkun, Murat Çelikkhan, Murat Özveri, Murathan Mungan, Mustafa Aslantunalı, Mücteba Kılıç, Necmiye Alpay, Nuray Mert, Oral Çalışlar, Orhan Koçak, Orhan Miroğlu, Orhan Pamuk, Ömer Laçiner, Ömer Madra, Özgür Gürbüz, Pakrat Eseyan, Panos Garganas, Ragıp Duran, Rıdvan Akar, Rober Koptaş, Roni Margulies, Sebahat Tuncel, Sami Evren, Saruhan Oluç, Sevgi Göğçe, Seyfi Öngider, Sezai Temelli, Sinan Özbek, Sotiris Kondoyanis, Stefan Bornost, Talad Ahmet, Tayfun Görgün, Tayfun Mater, Tolga Tüzün, Ufuk Uras, Ümit Kıvanç, Ümit Şahin, Yelda, Yıldırım Oğur, Yücel Sayman, Yorgo Pittas.

sosyalist işçi

Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Sakız Sokak, No: 18/7
Kadıköy / İstanbul ■ Baskı: Can Matbaacılık: Davutpaşa
Caddesi, İpek İş Merkezi, Kat: 3, No: 7 Topkapı İstanbul
■ 0212 613 10 77 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Felaketten 25 yıl sonra bile tehlike devam ediyor:

Çernobil nükleer felaketini unutmama!

Felaketin üzerinden 25 yıl geçti. Dünya, Çernobil nükleer santralından fırlayan ölümlü unuttuğu gibi felaketin açtığı yaralar hiç kapanmadı. Japonya'da depremin tetiklediği tsunami nedeniyle patlayan ve yanan Fukushima nükleer santrali hem Çernobil felaketini hatırlattı, hem de tüm dünyada nükleer karşıtlarını nükleer santralleri kapatırmak için harekete geçirdi.

Türkiye'de nükleer santral yapmak isteyenler, Çernobil'den yayılan radyasyon nedeniyle kanser hastalığıyla boğuşan binlerce insanı ve hayatını kaybeden milyonları unutmamızı istiyor. Unutmadık, unutmayacağız!

Çernobil'de ne olmuştu?

Ukrayna'da başkent Kiev'e bağlı olan Çernobil şehrindeki nükleer santralde 25 Nisan 1986 günü güvenliği ölçmek için mühendisler tarafından bir deney başlatıldı.

Her biri 1.000 Megawatt gücündeki dört nükleer reaktörden birinin gücü yarıya indirildi ve deney için güvenlik sistemi devre dışı bırakıldı. Deney yapılıyordu, çünkü nükleer enerji santralleri hiçbir zaman tamamlanmış bir teknoloji olmadı.

Geceyarısı, saat 01.23'te büyük bir patlama oldu. 3 dakika sonra iki büyük patlama daha gerçekleşti. Santralin 1,016 bin ton ağırlığındaki damı gökyüzüne fırladı ve ardından santralin üstüne düştü.

26 Nisan 1986'da Çernobil nükleer santralından açığa çıkan radyasyon, 2. Dünya Savaşı'nın sonunda ABD'nin Hiroşima ve Nagazaki'ye attığı atom bombalarından 400 kat daha fazlaydı.

Milyonlar felaketten etkilendi

■ 26 Nisan'dan gerçekleşen felaket 4 gün sonra dünyaya duyurulduğunda radyoaktif bulutlar çoktan Avrupa'ya ulaşmıştı.

■ En büyük zararı Ukraynalılar gördü. Çernobil nükleer santralının 30 kilometrelik çevresinde yaşayan 116 bin kişi ve santraldeki sorunu çözmek için çoğu gönüllü olan 600 bin işçi doğrudan radyasyona maruz kaldı. İşçiler feci acılar çekerek öldüler ve çinko tabutlarla gömüldüler.

■ Yıllar sonra yapılan araştırmalar Çernobil nükleer felaketi nedeniyle ölen insan sayısının 1 milyon olduğunu ortaya koyacaktır.

- Çocuklar genetik bozukluklarla dünyaya geldi.
- Radyasyon 1.500 dönümlük ormanı yok ederken bazı hayvan türleri ya yok oldu ya da genetik değişikliklere uğradı.
- Radyasyon, yağmurla beraber toprağa yerleşti ve bitki örtüsünü aracılığıyla gıda maddelerine sızdı.
- Karadeniz'de yaşayanlar hala troit kanseri ve başka kanser türleriyle karşı karşıya kaldı.

Sorun hiç çözülemedi

Korkunç kazaya rağmen Çernobil kapatılmadı ve nükleer reaktörler 2000 yılına kadar çalıştı.

Nükleer santralin felaketten 14 yıl sonra kapatılması sorunu çözmedi. Santral, 250 bin ton betonla kaplandı. Kısa bir süre sonra yüksek miktarda radyasyonun yayılmasını engelleyeceği iddia edilen betonun yüzde 10'u çatlaklarla doldu.

Kapatılan, betonla kaplanan Çernobil santrali kazadan 25 yıl sonra hala radyasyon yaymaya devam ediyor.

Santralin etrafının yeniden kaplanması gerekiyor. Bunun bedeli 1.5 milyar dolar ediyor. Parayı toplama girişimleri ise devam ediyor.

Çernobil felaketi, ilk teknoloji hayata geçirildiğinden beri nükleer santrallarda hiç bitmeyen sorunlar ve kazalar, son olarak Çernobil'deki risk seviyesini taşıyan Fukushima nükleer santralındaki felaket, insanlığa nükleer enerjiden kurtulması gerektiğini gösteriyor.

Devlet halka yalan söylemişti, tıpkı şimdiki gibi...

Çernobil felaketinin ertesinde açığa çıkan yüksek miktarda radyasyon Karadeniz bitki örtüsünün önüne çok-erken dönemin cumhurbaşkanı diktatör Kenan Evren 'Radyasyon kemiklere iyi gelir' demişti.

Dönemin başbakanı Turgut Özal 'Radyasyonlu çay daha lezzetlidir' demiş, Sanayi Bakanı Cahit Aral TV'lere çıkıp çay içerek halkı bir tehlike olmadığına ikna etmeye çalışmıştı.

Yüzlerce Karadenizli kanserden öldü ve çay ile fındık gibi bölgede üretilen pek çok tarımsal ürünle birlikte korkunç hastalıklar her bölgeye taşındı.

25 yıl sonra ise tüp gaz patlamasıyla nükleer reaktör patlamasını aynımış gibi gösteren bir Başbakan var.

Tayyip Erdoğan ve nükleer şirketlerin

Nükleere neden karşıyız?

- 1** Tehlikelidir. Dünyada güvenlik sorunları çözülmüş bir nükleer reaktör yoktur.
- 2** Ölümcüldür. Nükleer santral patlaması hiçbir şeyin patlamasına benzer. Açığa çıkan maddeler yüzde yüz ölüm demektir.
- 3** Pahalıdır. Nükleer enerji üretimi, yenilenebilir enerjiyle kıyaslanamayacak maliyettedir.
- 4** İklim değişikliğini körükler. Nükleer santral iklim dostu değildir. Kullanılan maddelerin taşınması, işlenmesi, nükleer atıkların taşınması ve başka işlemler sırasında küresel ısınmaya neden olan CO2 açığa çıkar.

sözcüsü gibi davranan Enerji Bakanı Taner Yıldız, 2023'e kadar Türkiye'ye 3 nükleer santral yapmaktan söz edebiliyor.

Başbakanın tüp gaz benzetmesi halk tarafından gülünç karşılanırken nükleer projenin başındaki isim Taner Yıldız ise bu kez bekarlığın ömrü kısıltığını yani her şeyin zaten nükleer kadar zararlı olduğunu iddia edebiliyor.

Bir nükleer santrali 1. dercede deprem tehlikesi taşıyan Ecemiş Fay Hattı'nın 25-30 km ötesindeki Akkuyu'ya kurmak amandalar. Diğerleri için hedef Sinop. 3. Santralin da ya Marmara'da ya İç Anadolu'da kurulabileceği ileri sürülüyor.

CHP, nükleer enerjiye karşı olmadığını AKP'nin ihalesine karşı olduğunu söyleyip, 'referandumu sunulsun' diyor. Faşist MHP de CHP'yle aynı şeyi söylüyor.

Akkuyu ve Sinop'a kurmak istedikleri santrallerin toplam 10 bin megawatt, üç santralin ise 15 bin megawatt olacağını ilan ettiler. Çernobil'in neredeyse 4 katı kadar tehlikeli bir nükleer gücün inşası demek, felakete davetiye 'gel' demekle eş anlamlı.